

Dodatkowo naruszona została zasada równego traktowania, ponieważ między oznaczeniem TDI a zarejestrowanymi oznaczeniami CDI i Hol istnieje bezpośredni i konkretny związek, w związku z którym powinny one być traktowane na równi. Takie równe traktowanie nie miało jednak miejsca, ponieważ TDI nie zostało zarejestrowane.

Zaskarżony wyrok narusza również art. 7 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego z tego względu, że po pierwsze nie ma potrzeby wykazania, że oznaczenie ugruntowało się w odczuciu odbiorców w całej Wspólnocie i po drugie Sąd dokonał błędnej oceny prawnej przedstawionych faktów. Wykazanie tej kwestii nie jest niezbędne, ponieważ orzecznictwo Trybunału wynikające ze sprawy „Pago”⁽²⁾, dotyczące art. 9 rozporządzenia znajduje zastosowanie w odniesieniu do jego art. 7. Ponadto, zostały przedstawione odpowiednie dowody na ugruntowanie się oznaczenia w odczuciu odbiorców, w stosunku do których Sąd dokonał błędnej oceny prawnej. Sąd w szczególności pominął skutek wskazujący krajowych znaków towarowych. Nie uwzględnił on również dużego udziału na rynku i danych dotyczących sprzedaży pojazdów TDI przeocząc związane z nimi skutki promocyjne w ramach swojej oceny prawnej.

Sąd dokonał wreszcie błędnej oceny prawnej stwierdzając, że oznaczenie TDI nie było używane jak znak towarowy. To stwierdzenie jest nietrafne, gdyż oznaczenie TDI było używane jak znak towarowy w każdej formie jego używania.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).
(²) Wyrok Trybunału z dnia 6 października 2009 r. w sprawie C-301/07 Pago International, Zb.Orz. 2009, s. I-9429.

Skarga wniesiona w dniu 16 września 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-473/11)

(2011/C 347/19)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Lozano Palacios i W. Roels, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że stosując procedurę szczególną VAT dla biur podróży, taką jak uregulowaną w zarządzeniu nr B71/2260 z marca 1971 r., Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 43, 96, 98 i 306-310 dyrektywy VAT (¹);

— obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji Niderlandy nie dokonują implementacji procedury szczególnej VAT dla biur podróży. Wynika to jej zdaniem z zarządzenia nr B71/2260 z dnia 22 marca 1971 r., w brzmieniu nadanym mu przez ostatnią zmianę, które to zarządzenie wyraźnie narusza szczególną procedurę dla biur podróży, uregulowaną w art. 306-310 dyrektywy VAT.

(¹) Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28.11.2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 247, s. 1)

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 4 lipca 2011 r. w sprawie T-275/09 Sepracor Pharmaceuticals przeciwko Komisji, wniesione w dniu 19 września 2011 r. przez Sepracor Pharmaceuticals (Ireland) Ltd

(Sprawa C-477/11 P)

(2011/C 347/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Sepracor Pharmaceuticals (Ireland) Ltd (przedstawiciele: I. Dodds-Smith, solicitor, D. Anderson QC, J. Stratford, barrister)

Dруга strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

— uchylene postanowienia Sądu;

— uznanie skargi Sepracor o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną i rozstrzygnięcie sprawy na korzyść Sepracor (w kwestii istotnych wymogów proceduralnych) lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd celem rozpatrzenia co do istoty skargi o stwierdzenie nieważności;

— obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez Sepracor w ramach niniejszego postępowania oraz postępowania w pierwszej instancji w odniesieniu do zarzutu niedopuszczalności;

— rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów w pozostałym zakresie w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.